ความรุนแรงในบ้าน / ครอบครัว

และ

คู่มือชี้ทางไปสู่กฎหมาย

ผู้ร่างหนังสือคู่มือเล่มนี้คือ สุฮัด คาแมนด์ ซึ่งเป็นผู้อำนวยการและทนายความใหญ่ของศูนย์บรรษัทคำแนะนำและสิทธิการเข้าเมือง และบรรณาธิการ/ผู้เขียนร่วมของเอกสารเรื่อง *ดิ อิมมิเกรชั่น คิท ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 8* ซึ่งเป็นคู่มือแนะแนวทางที่เขียนด้วยภาษาอังกฤษแบบเรียบง่ายเกี่ยวกับกฎหมายการเข้าเมือง ผู้ลี้ภัย และ การเป็นพลเมือง ของออสเตรเลีย

การแปลหนังสือคู่มือนี้ออกเป็นภาษาต่างๆที่มิใช่ภาษาอังกฤษได้รับความสนับสนุนและเงินอุดหนุนจากองค์การเพื่อนโยบายสตรี สำนักนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีแห่งรัฐนิวเซาธ์เวลส์

ผู้วาดการ์ตูนบนหน้าปกคือ เกร็ก โกล

เรื่องสำคัญ!

ข้อมูลที่บรรจุอยู่ในหนังสือคู่มือเล่มนี้เป็นข้อมูลปัจจุบัน ณ วันที่ 12 มกราคม 2009 และมีจุด ประสงค์เพื่อให้คำแนะแนวเกี่ยวกับวิธีดำเนินการกับความสลับซับซ้อนของกฎหมายการย้ายถิ่นในแง่ที่เกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในบ้าน/ครอบครัว อย่างไรก็ตาม ควรใช้หนังสือคู่มือเล่มนี้เป็นแนวทางเท่านั้น และไม่ควรใช้แทนคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญเช่นทนายความด้านการย้ายถิ่นที่มีความสามารถและขึ้นทะเบียนแล้ว ผู้อ่านหนังสือคู่มือนี้หลายท่านอาจพบว่ามีบางตอนที่เข้าใจยาก หากท่านต้องการได้รับคำแนะนำ/ความช่วยเหลือเพิ่มเติม เราขอแนะนำให้ท่านผู้อ่านซึ่งพำนักอยู่ในรัฐนิวเซาธ์เวลส์ติดต่อไปที่ศูนย์บรรษัทคำแนะนำและสิทธิการเข้าเมือง (Immigration Advice and Rights Centre Inc.) ที่หมายเลข (02) 9279 4300 สำหรับท่านผู้อ่านที่อยู่ในรัฐอื่นๆ ซึ่งต้องการความช่วยเหลือด้านการย้ายถิ่น ควรติดต่อกับคณะกรรมาธิการลีเกิล เอด ในท้องถิ่นที่ท่านพำนักอยู่ หรือที่สมาคมแห่งชาติของศูนย์กฎหมายชุมชน ที่หมายเลข (02) 9264 9595 เพื่อขอทราบที่ตั้งของศูนย์กฎหมายชุมชนที่อยู่ใกล้บ้านท่านที่สุด

IARC

Immigration Advice and Rights Centre Inc.

ABN: 45 808 320 822
Community Legal Centre, established in 1986

Level 5, 362 Kent Street Sydney NSW 2000
Ph: +61 2 9279 4300 (Admin Line, 9-5pm)
+61 2 9262 3833 (Advice Line, Tues & Thurs 2-4pm)
Fax: +61 2 9299 8467
Email: iarc@iarc.asn.au
Web: www.iarc.asn.au

สารบาญ

1. บทบัญญัติ DV/FV ในกฎหมายการเข้าเมืองของออสเตรเลียคืออะไร? 3
2. บทบัญญัติ DV/FV ใช้กับวีซ่าประเภทไหน? 4
3. สถานการณ์ที่ใช้กับข้อข้อบัญญัติ DV/FV 4
   3.1 ขั้นตอนของกระบวนการของวีซ่าพาร์ตเนอร์ 5
   3.2 การใช้บทบัญญัติ DV/FV 7
4. ความสัมพันธ์ที่สุจริต 8
5. ใครที่อาจตกเป็น "ผู้รับเคราะห์"? 9
6. ใครที่อาจเป็น "ผู้ใช้ความรุนแรง"? 9
7. ถ้าผู้ยื่นคำร้องยังคงกำลังพำนักอยู่กับผู้สปอนเซอร์/ผู้ใช้ความรุนแรง 9
8. ข้อผูกพันของผู้ยื่นคำร้องเมื่อความสัมพันธ์สิ้นสุดลง 9
9. การพิสูจน์ DV/FV - บทบัญญัติที่ลงความเห็นไว้ 10
   9.1 หลักฐานทางศาล 10
   9.2 หลักฐานที่มิใช่ทางศาล 11
   9.3 "ความรุนแรงในบ้านที่ตรงประเด็น" / "ความรุนแรงในครอบครัวที่ตรงประเด็น" 11
   9.4 ใครคือ "บุคคลที่มีความสามารถ" 12
   9.5 คำให้การ (statutory declarations) ควรบรรจุเรื่องอะไรบ้าง 13
   9.6 แบบฟอร์มคำให้การ *(แบบฟอร์ม 1040)* 15
   9.7 บันทึกของตำรวจเรื่องการทำร้าย 15
10. หากพิสูจน์ได้ว่า DV/FV เกิดขึ้นจริง 15
11. หากพิสูจน์ไม่ได้ว่า DV/FV เกิดขึ้นจริง 15
12. การประเมินอิสระของ"DV/FV ที่ตรงประเด็น" 16
13. ขอความช่วยเหลือได้จากที่ไหน 16
   13.1 ความช่วยเหลือด้านความปลอดภัย / การลี้ภัย / ภาษา 17
   13.2 ความช่วยด้านกฎหมายการเข้าเมืองเกี่ยวกับ DV/FV ฟรี 17
   13.3 ความช่วยเหลือด้านกฎหมายทั่วๆ ไป 18
   13.4 โทรศัพท์สายความช่วยเหลือแห่งชาติ 18
   13.5 กรมกองของรัฐบาล 19

การใช้ความรุนแรงในบ้าน / ครอบครัว (DV/FV[1]) และกฎหมายเข้าเมืองออสเตรเลีย

สถิติ/แบบรวดเร็ว

ตามรายงานประจำปีของกระทรวงการเข้าเมืองและการเป็นพลเมือง (DIAC) **("กระทรวงฯ") ระหว่างปี 2007- 2008 สถิติเกี่ยวกับคำร้องเรียน DV/FV สำหรับปีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า**

- มีคำร้องเรียนเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในบ้านและครอบครัว (DV/FV) 502 รายทั่วประเทศ (ในแง่ที่เกี่ยวกับอิมมิเกรชั่น)
- ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2008 DIAC ได้ทำหนังสือส่งตัวลูกค้า 74 รายให้แก่เซ็นเตอร์ลิงค์ (เพื่อการประเมินอิสระเกี่ยวกับคำร้องเรียน DV/FV) คิดเป็นอัตราต่ำกว่าร้อยละ 15 ของคำร้องทั้งหมด
- ในจำนวนลูกค้า 61รายที่ถูกส่งตัวมาให้เซ็นเตอร์ลิงค์ประเมินผลจนถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2008 นั้น 40 รายแสดงให้เห็นว่า DV/FV ได้เกิดขึ้นจริง ส่วนอีก 21รายนั้นไม่มี DV/FV เกิดขึ้น
- ในจำนวนลูกค้าอีก 49 รายที่ศาลไมเกรชั่น รีวิว ไทรบิวแนลส่งให้เซ็นเตอร์ลิงค์ พบว่ามี 19 รายที่ DV/FV เกิดขึ้นจริง ส่วนอีก 26 รายนั้นไม่พบว่ามี DV/FV เกิดขึ้น
- ในด้านเกระทรวงฯ ประมาณร้อยละ 65 ของคำร้องเรียน DV/FV ในปีการเงินใดๆ ส่งผลให้มีการอนุมัติวีซ่าถาวร (ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการมีคุณสมบัติครบถ้วนตามมาตรการด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับวีซ่าซับคลาสของผู้ร้องเรียน)

ในแง่ของโปรแกรมการอพยพเข้าเมืองส่วนรวมของออสเตรเลีย คำร้องเรียน DV/FV เกิดขึ้นน้อยมาก ในขณะที่อาจมองเรื่องนี้ในแง่บวก คือถือเป็นหลักฐานแสดงว่ามีการใช้บทบัญญัติในทางที่ผิดเพียงเล็กน้อย แต่ในเวลาเดียวกันก็นำไปสู่ความวิตกกังวลที่ว่า ผู้เข้าร่วมที่อยู่ในฐานะอ่อนแอที่สุดในโปรแกรมการอพยพเข้าเมืองของออสเตรเลีย อาจไม่ทราบว่ามีบทบัญญัติเกี่ยวกับ DV/FV อยู่ในกฎหมายอิมมิเกรชั่น หนังสือคู่มือฉบับนี้มีจุดประสงค์ที่จะทำให้เป็นที่ทราบทั่วไปว่าบทบัญญัติ DV/FV อยู่ในกฎหมายอิมมิเกรชั่น และเพื่อให้คำแนะแนวเกี่ยวกับเรื่องที่ว่าบทบัญญัติเหล่านี้ทำงานอย่างไร

1. บทบัญญัติ DV/FV ในกฎหมายการเข้าเมืองของออสเตรเลียคืออะไร?

บทบัญญัติ DV/ FV ซึ่งอยู่ในแผนก1.5 (ข้อบังคับ 1.21 -1.27) ของ*กฎข้อบังคับการย้ายถิ่น* เป็นบทบัญญัติที่ถือว่ามีความสำคัญมาก (ดูบทที่ 9) ซึ่งจะกำหนดว่า ภายใต้กฎหมายอิมมิเกรชั่นของออสเตรเลีย ได้มี DV/FV เกิดขึ้นจริงหรือไม่ หากเกิดขึ้นจริง และถ้าวีซ่าที่ยื่นขอ/หรือถืออยู่เป็นวีซ่าที่ใช้ได้กับบทบัญญัติ (ดูบทที่ 2 และ 3) ผู้ยื่นขอวีซ่า/ผู้ถือวีซ่านั้นก็อาจสามารถได้รับสิทธิพำนักอยู่ในออสเตรเลียอย่างถาวร แม้ว่าความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุผลของการได้รับวีซ่าได้สิ้นสุดลงแล้ว

บทบัญญัติ DV/FV มีจุดประสงค์เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้รับเคราะห์ ผู้ซึ่งได้ยื่นขอวีซ่าตามที่ระบุไว้ ในการดำเนินการไปสู่การอยู่อาศัยถาวร ทั้งนี้เพื่อที่เขาจะได้ไม่ต้องพึ่งคู่ครองที่กระทำทารุณหรือจำใจอยู่ในความสัมพันธ์ที่โหดร้ายทารุณเพื่อที่จะได้พำนักอยู่ในประเทศอย่างถาวร

ภายใต้ระเบียบ Migration Regulations นั้น หากพบว่า DV/FV เกิดขึ้น มิได้หมายความว่าผู้ใช้ความรุนแรงจะต้องได้รับการตัดสินว่ามีความผิดในชั้นศาล

[1] สำหรับใบคำร้องขอวีซ่าที่ยื่นเมื่อหรือหลังวันที่ 15 ตุลาคม 2007 จะต้องใช้คำศัพท์และคำจำกัดความใหม่ของวลี "ความรุนแรงในครอบครัว" ส่วนใบคำร้องขอวีซ่าที่ยื่นก่อนหน้าวันที่ 15 ตุลาคม 2007 ยังคงใช้คำศัพท์และคำจำกัดความเก่าของวลี "ความรุนแรงในบ้าน" การอภิปรายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้อยู่ในบทที่ 9.3

2. บทบัญญัติ DV/FV ใช้กับวีซ่าประเภทไหน?

ปัจจุบันนี้ บทบัญญัติ DV/FV ใช้กับคำร้องสำหรับวีซ่าซับคลาสต่อไปนี้เท่านั้น:

หมายเลขวีซ่าซับคลาส ('sc')	ชื่อของวีซ่าซับคลาส
100	คู่ครอง (ถาวร นอกออสเตรเลีย)
110	การพึ่งพิงระหว่างกัน(ถาวร นอกออสเตรเลีย – โดยทั่วไปเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกัน)
445	เด็กในความอุปถัมภ์
801	คู่ครอง (ถาวร ในออสเตรเลีย)
814	การพึ่งพิงระหว่างกัน (ถาวร ในออสเตรเลีย– โดยทั่วไปเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกัน)
820	คู่ครอง (ชั่วคราว ในออสเตรเลีย)
826	การพึ่งพิงระหว่างกัน (ชั่วคราว ในออสเตรเลีย – โดยทั่วไปเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกัน)
845	ธุรกิจที่จัดตั้งในออสเตรเลีย
846	ธุรกิจที่จัดตั้งในส่วนภูมิภาคที่รัฐ/มณฑลสปอนเซอร์ในออสเตรเลีย
855	ข้อตกลงด้านแรงงาน
856	โครงการเสนอการว่าจ้างของนายจ้าง
857	โครงการอพยพเข้าประเทศที่ส่วนภูมิภาคสปอนเซอร์
858	วุฒิสามารถดีเด่น

มีความคลาดเคลื่อนบางประการในวิธีการใช้บทบัญญัติ DV/FV กับวีซ่าแต่ละประเภท เอกสารฉบับนี้เพ่งความสำคัญไปยังเรื่องที่ว่าจะนำบทบัญญัติ DV/FV มาใช้อย่างไรในกรณีเกี่ยวกับวีซ่าพาร์ตเนอร์ - ซึ่งเป็นวีซ่าที่สามัญที่สุดภายใต้คำร้องเรียน DV/FV ที่ยื่นในออสเตรเลียภายใต้กฎหมายการเข้าเมือง

3. สถานการณ์ที่ใช้กับบทบัญญัติ DV/FV

ภายใต้กฎหมายการย้ายถิ่นของออสเตรเลีย วีซ่าพาร์ตเนอร์มักจะอนุมัติเป็น 2 หรือ 3 ขั้น (ดูบท 3.1 ข้างใต้) โดยทั่วไป การให้ วีซ่าถาวรเป็นขั้นสุดท้ายของกระบวนการวีซ่า หากความสัมพันธ์ซึ่งเป็นรากฐานของการมีสิทธิได้รับวีซ่าสิ้นสุดลงก่อนที่จะได้รับวีซ่าถาวร การให้วีซ่าถาวรจะกระทำได้ต่อเมื่อเป็นไปตาม (a), (b) หรือ (c) เท่านั้น โปรดพึงสังเกตว่า ในกรณีที่มี FV/DV เกิดขึ้นและใช้ (b) หรือ (c) ได้ด้วย อาจเป็นการง่ายกว่าที่จะพิสูจน์ (b) หรือ (c) แทนที่จะพยายามอาศัยบทบัญญัติ FV/DV กล่าวคือเพียงแต่ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่า (a), (b) หรือ (c) อันหนึ่งอันใดได้เกิดขึ้นแล้วเท่านั้น

(a) ความสัมพันธ์สิ้นสุดลงและมี DV หรือ FV เกิดขึ้น

หรือ

(b) ความสัมพันธ์สิ้นสุดลง และคู่ครองที่เป็นผู้สปอนเซอร์ถึงแก่กรรม - ในการที่จะได้รับอนุมัติวีซ่าถาวรด้วยเหตุผลที่ว่าคู่ครองที่เป็นผู้สปอนเซอร์ถึงแก่กรรม ผู้ตัดสินลงมติจะต้องพอใจว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้ยื่นคำร้องและผู้สปอนเซอร์จะยังคงดำเนินต่อไปถ้าไม่เป็นเพราะผู้สปอนเซอร์ถึงแก่กรรม ถ้ามีหลักฐานแสดงว่าความสัมพันธ์ได้สุดสิ้นลงก่อนที่ผู้สปอนเซอร์จะถึงแก่กรรม มาตรการนี้ก็ใช้ไม่ได้

โดยปกติ ผู้ยื่นคำร้องจะต้องแสดงว่าเขากับคู่ครองที่เป็นสปอนเซอร์ได้พัฒนาความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นทั้ง

ด้านธุรกิจ วัฒนธรรม หรือส่วนตัวในออสเตรเลีย นโยบายของกระทรวงฯ ให้แนวทางไว้ดังต่อไปนี้:

- **ความสัมพันธ์ด้านธุรกิจ** อาจเป็นในด้านการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน หรือการทำธุรกิจร่วมกับหุ้นส่วนที่เป็นคนออสเตรเลียน การประเมินความสัมพันธ์ว่า "ใกล้ชิด" หรือไม่นั้น มีทางเป็นไปได้ว่าการลงมติปฏิเสธจะมีผลกระทบต่อความสัมพันธ์ด้านธุรกิจ
- **ความสัมพันธ์ด้านวัฒนธรรม** รวมถึง แต่ไม่จำกัดอยู่แต่เฉพาะ ศิลปะ ดนตรี วรรณคดี และขอบเขตของการมีส่วนร่วมของผู้ยื่นคำร้องในกิจกรรมด้านวัฒนธรรมดังกล่าว
- **ความสัมพันธ์ด้านส่วนตัว** เกี่ยวกับความใกล้ชิดกับครอบครัว มิตรสหาย และขอบเขตของเครือข่ายสังคมในออสเตรเลียของผู้ยื่นคำร้อง

หรือ

(c) **ความสัมพันธ์สิ้นสุดลงและมีบุตรเข้ามาเกี่ยวข้อง -** หากความสัมพันธ์สิ้นสุดลงก่อนที่จะได้รับอนุมัติวีซ่าถาวรและมีบุตรเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ผู้ถือวีซ่า/ผู้ยื่นคำร้องยังคงมีสิทธิที่จะได้รับอนุมัติวีซ่าถาวร อย่างไรก็ตาม จะต้องนำหลักฐานต่างๆ ต่อไปนี้มาแสดงต่ออิมมิเกรชั่น ในกรณีเกี่ยวกับการตระเตรียมเกี่ยวกับบุตร:

- คำให้การ (statutory declaration) ของบิดาและมารดา โดยต้องแจ้งว่าทั้งสองฝ่ายได้ตกลงกันอย่างไม่เป็นทางการ และแจ้งเนื้อหาของข้อตกลงในแง่เกี่ยวกับความรับผิดชอบของบิดามารดา และ/ หรือ
- คำสั่งยินยอมซึ่งทำให้ข้อตกลงระหว่างบิดามารดาเป็นทางการ
    - ซึ่งมีผลบังคับใช้ตามกฎหมายเสมือนหนึ่งเป็นคำสั่งของผู้พิพากษา หรือ
    - คำสั่งเกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตรภายใต้มาตรา 64B (1) ของ*พระราชบัญญัติว่าด้วยกฎหมายครอบครัว 1975*

อย่างไรก็ตามโปรดสังเกตว่า นโยบายข้างต้นเกี่ยวกับบุตรอาจเป็นการดำเนินการที่เข้มงวดเกินไปในกรณีเกี่ยวกับคดีของศาลสหพันธรัฐระหว่าง *Srour v MIMA* [2006] FCA 1228 ซึ่งวินิจฉัยอย่างเห็นจริงเห็นจังว่าบิดา/มารดามีความรับผิดชอบตรงตามประเด็นต่อบุตรตามกฎหมาย นอกเสียจากว่ามีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าความรับผิดชอบดังกล่าวถูกล้มเลิกไปโดยเช่น คำสั่งศาล

3.1 ขั้นตอนของกระบวนการวีซ่าพาร์ตเนอร์

กระบวนการของวีซ่าพาร์ตเนอร์โดยทั่วไปแล้วดำเนินไปเป็น 2 หรือ 3 ขั้นตอน (นั่นคือ มี 2 หรือ 3 ขั้นตอนที่เกี่ยวกับการได้รับการอยู่อาศัยถาวร) ในสถานการณ์จำกัดบางสถานการณ์ การอนุมัติวีซ่าถาวรกระทำในขั้นตอนเดียว [2]

กระบวนการ 3 ขั้นตอน

วีซ่าคู่หมั้น **sc 300**	➔	**วีซ่าคู่ครองชั่วคราว** **sc 820**	➔	**วีซ่าคู่ครองถาวร** **sc 801**

***** โปรดสังเกต: **'sc'** = ซับคลาส

[2] สถานการณ์ที่จะอนุมัติวีซ่าถาวรด้วยขั้นตอนเดียว นั่นคือ ผู้ยื่นขอวีซ่าไม่ต้องถือวีซ่าพาร์ตเนอร์ชั่วคราวเป็นเวลาสองปี รวมทั้ง

- วีซ่าชั่วคราวออกให้บนกรากฐานที่ว่าผู้ยื่นคำร้องเป็นคู่ครองของผู้ถือวีซ่ามนุษยธรรมและผู้สปอนเซอร์ได้แจ้งความสัมพันธ์คู่ครองนั้นให้อิมมิเกรชั่นทราบก่อนที่วีซ่ามนุษยธรรมจะออก ข้อยกเว้นนี้ใช้กับผู้ยื่นขอวีซ่าซับคลาส 309/100 เท่านั้น ไม่ใช่ผู้ยื่นขอวีซ่าซับคลาส 820/801
- ความสัมพันธ์เป็นระยะยาว นั่นคือ ความสัมพันธ์คู่ครองของทั้งคู่ได้ดำเนินไปอย่างน้อยที่สุดห้าปี หรือสองปีถ้าทั้งคู่มีบุตรร่วมกัน (ไม่รวมถึงบุตรเลี้ยง) ผู้ยื่นคำร้องจะต้องมีคุณสมบัติดังกล่าวเมื่อยื่นขอวีซ่าประเภทนี้

สำหรับกระบวนการ 3 ขั้นตอน:

1. ตามปกติวีซ่าคู่หมั้นมีอายุ 9 เดือน ภายในระยะเวลา 9 เดือนนี้ ผู้ถือวีซ่าจะต้องเดินทางมาถึงออสเตรเลียและสมรสกับผู้สปอนเซอร์

2. ทันทีที่ทั้งคู่สมรสกันแล้ว ผู้ถือวีซ่าคู่หมั้นจะต้องยื่นคำร้องคู่ครองในออสเตรเลีย (ซับคลาส 820/801) คำร้องนี้สำหรับทั้งวีซ่าถาวรและชั่วคราว ถ้าประสบผลสำเร็จ วีซ่าคู่ครองชั่วคราวโดยทั่วไปจะมีอายุสองปี หากความสัมพันธ์สิ้นสุดลงก่อนที่จะได้รับวีซ่าชั่วคราว (หรือก่อนยื่น) การอนุมัติจะทำได้ถ้ามีเหตุการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ระบุไว้ในบทที่ 3 ข้างต้นเกิดขึ้น (นั่นคือ มรณกรรมของผู้สปอนเซอร์ การเกิดบุตรร่วมกัน หรือ DV/FV)

3. หลังจากที่ผู้ถือวีซ่าได้ถือวีซ่าคู่ครองชั่วคราวมาเป็นเวลาประมาณสองปี อิมิเกรชั่นจะประเมินความสัมพันธ์อีกครั้งตามหลักฐานที่วีซ่าตั้งอยู่ และถ้าความสัมพันธ์นั้นยังคงดำเนินอยู่ ก็จะมีการอนุมัติวีซ่าคู่ครองถาวรให้ (ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเรื่องสุขภาพ ความประพฤติ และมาตรการสาธารณประโยชน์) หากความสัมพันธ์สิ้นสุดลง การอนุมัติวีซ่าถาวรจะกระทำได้ต่อเมื่อมีเหตุการณ์หนึ่งใดที่ระบุไว้ในบทที่ 3 เกิดขึ้นเท่านั้น (มรณกรรม การเกิดบุตรร่วมกัน หรือ DV/FV)

กระบวนการ 2 ขั้นตอน

วีซ่าพาร์ตเนอร์ชั่วคราว	➔	วีซ่าพาร์ตเนอร์ถาวร
(คู่ครอง ในออสเตรเลีย)		
sc820	➔	**sc801**
(คู่ครอง นอกออสเตรเลีย)		
sc309	➔	**sc100**
(การพึ่งพิงระหว่างกัน ในออสเตรเลีย)		
sc826	➔	**sc814**
(การพึ่งพิงระหว่างกัน นอกออสเตรเลีย)		
sc310	➔	**sc110**

สำหรับกระบวนการ 2 ขั้นตอน:

1. ผู้ยื่นขอวีซ่าซึ่งไม่ว่าจะอยู่ในออสเตรเลีย (on shore) หรือ นอกออสเตรเลีย (off shore) อาจยื่นขอวีซ่าพาร์ตเนอร์ได้ การยื่นนี้สำหรับทั้งวีซ่าถาวรและวีซ่าชั่วคราว ถ้าประสบผลสำเร็จ โดยทั่วไปจะได้รับวีซ่าพาร์ตเนอร์ชั่วคราวเป็นเวลาสองปี หากความสัมพันธ์สิ้นสุดลงหลังจากการยื่นคำร้อง แต่ก่อนที่วีซ่าจะออก และเป็นคำร้องที่ยื่นในออสเตรเลีย การอนุมัติวีซ่าจะกระทำได้ต่อเมื่อเป็นไปตามข้อยกเว้นข้อหนึ่งข้อใดที่ระบุไว้ในบทที่3 แล้วเท่านั้น (นั่นคือ มรณกรรมของผู้สปอนเซอร์ การเกิดบุตรร่วมกัน หรือ DV/FV) ไม่ว่าจะเป็นในกรณีใด วีซ่าที่ได้รับจะเป็นวีซ่าถาวร

2. หลังจากที่ถือวีซ่าชั่วคราวอยู่ประมาณสองปี อิมมิเกรชั่นจะประเมินความสัมพันธ์อีกครั้งหนึ่ง และถ้าความสัมพันธ์ยังคงดำเนินอยู่ต่อไป อิมมิเกรชั่นก็จะออกวีซ่าคู่ครองถาวรให้ (ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเรื่องสุขภาพ ความประพฤติ และมาตรการสาธารณประโยชน์อื่นๆ) หากความสัมพันธ์สิ้นสุดลงก่อนที่วีซ่าถาวรจะออก การออกวีซ่าถาวรจะกระทำได้ต่อเมื่อเป็นไปตามข้อยกเว้นข้อหนึ่งข้อใดที่ระบุไว้ในบทที่ 3 แล้วเท่านั้น (นั่นคือ มรณกรรมของผู้สปอนเซอร์ การเกิดบุตรร่วมกัน หรือ DV/FV)

3.2 การใช้บทบัญญัติ DV/FV

วิธีการใช้บทบัญญัติ DV/FV แตกต่างกันไปตามวีซ่าซับคลาส เป็นสิ่งสำคัญที่พึงสังเกตว่าในทุกกรณี ความสัมพันธ์ระหว่างคู่ครอง/ดีแฟคโต/การพึ่งพิงระหว่างกัน (สุดแล้วแต่กรณี) จะต้องสุจริตในระหว่างช่วงหนึ่งช่วงใดของกระบวนการยื่นคำร้อง เพื่อที่จะได้ใช้กับบทบัญญัติ DV/FV ตารางข้างใต้นี้จะสรุปให้เห็นถึงวิธีการใช้บทบัญญัติ DV/FV ต่อวีซ่าซับคลาสทั้งหมด

	วีซ่าซับคลาส (sc)	เมื่อไรที่มีการประเมินโดยใช้บทบัญญัติ DV/FV	ใช้บทบัญญัติ DV/FV กับใคร	ใครที่ต้องรับเคราะห์ DV/FV
1	820 คู่ครอง	เวลาของการยื่นวีซ่า	ผู้ยื่นคำร้องสำหรับวีซ่า sc820 ซึ่งกำลังถือวีซ่าหรือได้ถือวีซ่า sc300 และได้สมรสกับผู้สปอนเซอร์ ถ้าคำร้องประสบผลสำเร็จ ผู้ยื่นคำร้องก็จะได้รับวีซ่าถาวร sc801	• ผู้ยื่นคำร้อง และ/หรือ • สมาชิกในครอบครัวของผู้ยื่นคำร้อง ซึ่งได้ยื่นคำร้องร่วมกันกับผู้ยื่นคำร้อง และ/หรือ • บุตรในความอุปถัมภ์ของผู้สปอนเซอร์หรือของผู้ยื่นคำร้อง หรือของทั้งสองฝ่าย จะต้องได้รับความทุกข์ทรมานจากความรุนแรงในครอบครัวที่ผู้สปอนเซอร์เป็นผู้ก่อ **(cl 820.211 (8) & (9) (d) ของ *Mig Regs*)**
2	820 คู่ครอง (ในออสเตรเลีย ชั่วคราว)	เวลาของการลงมติวีซ่า	คำร้องวีซ่า sc820/801 ทั้งหมดที่ไม่อยู่ในประเภท 1 ของตารางนี้ ถ้าประสบผลสำเร็จ ก็จะได้รับวีซ่าคู่ครองถาวร sc801	• ผู้ยื่นคำร้องและ/หรือ • บุตรในความอุปถัมภ์ของคู่ครองที่เป็นผู้สปอนเซอร์ หรือของผู้ยื่นคำร้อง หรือของทั้งสองฝ่าย จะต้องเป็นผู้ที่ได้รับควาททุกข์ทรมานจากความรุนแรงในครอบครัวโดยคู่ครองที่เป็นผู้สปอนเซอร์เป็นผู้ก่อ **(cl 820.221(3)(b)(i))**
3	801 คู่ครอง (ในออสเตรเลีย ถาวร)	เวลาของการลงมติวีซ่า	ผู้ยื่นคำร้องสำหรับวีซ่า sc801ทั้งหลาย ผู้ยื่นขอวีซ่าจะต้องถือวีซ่าคู่ครองชั่วคราวซับคลาส 820	• ผู้ยื่นคำร้อง และ/หรือ • บุตรในความอุปถัมภ์ของคู่ครองที่เป็นผู้สปอนเซอร์ หรือของผู้ยื่นคำร้อง หรือของทั้งสองฝ่าย จะต้องประสบกับความรุนแรงในครอบครัวโดยคู่ครองที่เป็นผู้สปอนเซอร์เป็นผู้ก่อ **(cl 801.221(6)(c)(i))**
4	100 คู่ครอง (นอกออสเตรเลีย ถาวร)	เวลาของการลงมติวีซ่า	**อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ยื่นคำร้องขอวีซ่า sc100 ทั้งหลาย DV / FV จะต้องเกิดขึ้นหลังจากผู้ยื่นคำร้องเดินทางมาถึงออสเตรเลียครั้งแรกในฐานะผู้ถือวีซ่า sc309 โดยทั่วไปผู้ยื่นคำร้องเหล่านี้จะยังคงต้องถือวีซ่านี้อยู่ในขณะที่มีการประเมินผู้ยื่นคำร้องตามบทบัญญัติ DV / FV**	• ผู้ยื่นคำร้อง และ/หรือ • สมาชิกในครอบครัวของคู่ครองที่เป็นผู้สปยอนเซอร์ หรือของผู้ยื่นคำร้อง หรือของทั้งสองฝ่าย จะต้องประสบกับความรุนแรงในครอบครัวโดยคู่ครองที่เป็นผู้สปอนเซอร์เป็นผู้ก่อ **(cl 100.221(4)(c)(i))**

5	826 ผู้ที่ต้องพึ่งพิงระหว่างกัน (ในออสเตรเลียชั่วคราว)	เวลาของการลงมติวีซ่า	ผู้ยื่นคำร้องขอวีซ่า sc826 ทั้งหลาย ถ้าประสบผลสำเร็จ ผู้ยื่นขอวีซ่าก็จะได้รับวีซ่าถาวร	• ผู้ยื่นคำร้อง และ/หรือ • บุตรที่อยู่ในความอุปถัมภ์ของผู้สปอนเซอร์หรือของผู้ยื่นคำร้อง ได้ประสบความรุนแรงในครอบครัวจากการกระทำของผู้สปอนเซอร์ **(cl 826.221(4)(b)**
6	814 ผู้ที่ต้องพึ่งพิงระหว่างกัน (ในออสเตรเลียถาวร)	เวลาของการลงมติวีซ่า	ผู้ยื่นคำร้องขอวีซ่า sc814 ซึ่งได้วีซ่าประเภทการพึ่งพิงระหว่างกันชั่วคราว sc826 แล้ว	• ผู้ยื่นคำร้อง และ/หรือ • บุตรที่อยู่ในความอุปถัมภ์ของผู้สปอนเซอร์หรือของผู้ยื่นคำร้อง ได้ประสบความรุนแรงในครอบครัวจากการกระทำของผู้สปอนเซอร์ **(cl 814.221 (8)(c))**
7	110 การพึ่งพิงระหว่างกัน (นอกออสเตรเลียถาวร))	เวลาของการลงมติวีซ่า	**อย่างไรก็ตาม ผู้ยื่นคำร้องขอวีซ่า sc110 ทั้งหลาย DV / FV จะต้องเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้ยื่นคำร้องเดินทางมาถึงออสเตรเลียแล้วในฐานะผู้ถือวีซ่า sc310 โดยทั่วไป ผู้ยื่นคำร้องจะต้องถือวีซ่านั้นอยู่ในขณะที่ทางการกำลังประเมินใบคำร้องตามบทบัญญัติว่าด้วยการใช้ความรุนแรงในครอบครัว**	• ผู้ยื่นคำร้อง และ/หรือ • สมาชิกในครอบครัวของผู้สปอนเซอร์ หรือของผู้ยื่ตคำร้อง จะต้องได้ประสบความรุนแรงในครอบครัวจากการกระทำของผู้สปอนเซอร์ **(cl 110.221(4)(c))**
8	445 บุตรที่อยู่ในความอุปถัมภ์	เวลาของการลงมติวีซ่า	ผู้ยื่นคำร้องขอวีซ่า sc 445 สามารถที่จะอาศัยบทบัญญัติ DV / FV ได้ ถ้าความสัมพันธ์ระหว่างบิดา/มารดาที่ถือวีซ่าและผู้สปอนเซอร์ของบิดา/มารดาได้สิ้นสุดลง และบิดา/มารดาที่ถือวีซ่าได้ยื่นคำร้องขอให้มีการพิจารณาใช้วีซ่า sc 100 110, 814 หรือ 801 ภายใต้บทบัญญัติ DV / FV	
9	845 / 846/ 855/ 856/ 857/ 858	เวลาของการลงมติวีซ่า	ผู้ยื่นคำร้องอันดับสองจะใช้ DV / FV ได้ถ้า • ผู้ยื่นคำร้องอันดับสองเป็นคู่ครองของผู้ยื่นคำร้องอันดับแรก และ • ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ยื่นคำร้องอันดับสองและผู้ยื่นคำร้องอันดับแรกได้สิ้นสุดลงแล้ว	• ผู้ยื่นคำร้องอันดับสอง และ/หรือ • สมาชิกในครอบครัวของผู้ยื่นคำร้องอันดับสอง ผู้ซึ่งได้ยื่นคำร้องร่วมกับผู้ยื่นคำร้องอันดับแรก และ/หรือ • บุตรในความอุปถัมภ์ของผู้ยื่นคำร้องหรือของผู้ยื่นคำร้องอันดับแรก จะต้องได้ประสบความรุนแรงในครอบครัวจากการกระทำของผู้ยื่นคำร้องอันดับแรก

ข้อสังเกตที่สำคัญ ! ในประเภท 1-8 ที่ระบุไว้ในตารางข้างบนนี้ ผู้ใช้ความรุนแรงจะต้องเป็นพาร์ตเนอร์ที่เป็นผู้สปอนเซอร์ ในประเภท 9 ผู้ใช้ความรุนแรงจะต้องเป็นผู้ยื่นคำร้องอันดับแรก

4. ความสัมพันธ์ที่สุจริต

สำหรับผู้ยื่นขอวีซ่าพาร์ตเนอร์ทั้งหลาย ซึ่งบทบัญญัติ DV/FV มีความเกี่ยวข้องด้วย จะต้องมีความสัมพันธ์แบบคู่ครอง/ดีแฟคโต/พึ่งพิงระหว่างกัน (ตามความเหมาะสม) ที่สุจริตในช่วงใดช่วงหนึ่งของกระบวนการยื่นขอวีซ่า (ตามเวลาปกติของการยื่นคำร้อง) เพื่อที่จะได้ใช้บทบัญญัติ DV/FV ได้ อย่างไรก็ตาม หากพบว่าไม่มีความสัมพันธ์ที่สุจริตตามเวลาที่กำหนดไว้ในกระบวนการยื่นขอวีซ่า ผู้ตัดสินลงมติไม่มีความผูกมัดที่จะต้องพิจารณาว่าได้มี DV/FV เกิดขึ้นจริงหรือไม่

5. ใครที่อาจเป็น“ผู้รับเคราะห์”?

“ผู้อ้างว่าเป็นผู้รับเคราะห์” (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกสั้นๆ ว่า “ผู้รับเคราะห์”) จะต้องเป็นหนึ่งในจำนวนบุคคลต่อไปนี้ (ข้อบังคับ 1.23(2)):

- คู่ครองของผู้ใช้ความรุนแรง หรือ
- บุตรในความอุปถัมภ์ของ:
  - ⇒ ผู้ใช้ความรุนแรง หรือ
  - ⇒ คู่ครองของผู้ใช้ความรุนแรง หรือ
  - ⇒ ทั้งผู้ใช้ความรุนแรงและคู่ครอง หรือ
  - ⇒ บุคคลในความสัมพันธ์ประเภทพึ่งพิงระหว่างกันกับผู้ใช้ความรุนแรง หรือ
- สมาชิกในครอบครัวของคู่ครองของผู้ใช้ความรุนแรง

นอกเหนือจากนี้ วีซ่าซับคลาสแต่ละประเภทจะบ่งว่าใครที่ “ประสบ” กับการใช้ความรุนแรงในบ้านและครอบครัว (ดูตารางที่ 3.2 ข้างบนนี้)

6. ใครที่อาจเป็น“ผู้ใช้ความรุนแรง”?

ในกรณีเกี่ยวกับวีซ่าพาร์ตเนอร์ DV/FV จะต้องเป็นการกระทำของ “คู่ครองที่เป็นสปอนเซอร์” หรือของพาร์ตเนอร์ที่ต้องพึ่งพิงระหว่างกันที่เป็นสปอนเซอร์ ดังนั้น คู่ครอง/พาร์ตเนอร์ที่เป็นสปอนเซอร์จะต้องเป็น “ผู้ที่ถูกอ้างว่าใช้ความรุนแรง” (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกสั้นๆว่า “ผู้ใช้ความรุนแรง”) นี่หมายความว่า หลักฐานใดๆ ที่นำเสนอเพื่อพิสูจน์ DV/FV จะต้องยืนยันคู่ครอง/พาร์ตเนอร์ที่เป็นสปอนเซอร์ว่าเป็นผู้ใช้ความรุนแรง อาทิ เช่นหลักฐานที่ระบุว่าพี่ชาย/น้องชายของคู่ครองที่เป็นสปอนเซอร์คือบุคคลที่ใช้ความรุนแรงจะนำมาใช้ไม่ได้กับบทบัญญัติ DV/FV

ผู้อ่านควรตระหนักว่า“ผู้ใช้ความรุนแรง” ไม่จำเป็นที่จะต้องถูกกำหนดความหมายในทำนองเดียวกันกับวีซ่าซับคลาสอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติ DV/FV ยกตัวอย่างเช่น ในขณะที่บุคคลหนึ่งอ้างว่าได้ประสบกับ DV/FV ในฐานะเป็นผู้ยื่นคำร้องอันดับสองสำหรับโครงการเสนอการว่าจ้างของนายจ้างวีซ่าซับคลาส856 ผู้ใช้ความรุนแรงจะต้องเป็นผู้ยื่นคำร้องอันดับแรกไม่ใช่ผู้สปอนเซอร์

7. ถ้าผู้ยื่นคำร้องยังคงกำลังพำนักอยู่กับผู้สปอนเซอร์/ผู้ใช้ความรุนแรง

บทบัญญัติ DV/FV จะมีผลบังคับใช้ต่อเมื่อความสัมพันธ์ระหว่างผู้ยื่นคำร้องและพาร์ตเนอร์ได้สิ้นสุดลงแล้ว ถ้าทั้งสองฝ่ายยังคงอยู่ร่วมกันต่อไป อาจเป็นการยาก (แต่ไม่ใช่เป็นการสุดวิสัย) ที่จะพิสูจน์ว่าความสัมพันธ์ได้สิ้นสุดลงแล้วจริงๆ

8. ข้อผูกมัดของผู้ยื่นคำร้องเมื่อความสัมพันธ์สิ้นสุดลง

ตามมาตรา s104 ของพระราชบัญญัติการย้ายถิ่น ผู้ยื่นคำร้องขอวีซ่ามีข้อผูกมัดที่จะต้องแจ้งให้อิมมิเกรชั่นทราบถึงการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ รวมทั้งความสัมพันธ์ที่ได้สิ้นสุดลง อนึ่ง ผู้ยื่นคำร้องจะต้องแจ้งให้อิมมิเกรชั่นทราบด้วยหากมีการเปลี่ยนที่อยู่เป็นเวลา 14 วันหรือนานกว่านั้น (ภายใต้มาตรา s52(3B) ของพระราชบัญญัติ

ผู้ยื่นคำร้องที่มีประสบกับ DV/FV ควรแจ้งให้อิมมิเกรชั่นทราบโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อที่อิมมิเกรชั่น จะได้ระงับขั้นตอนการพิจารณาใบคำร้องจนกว่าจะได้รับหลักฐาน DV/FV ผู้ยื่นคำร้องควรแจ้งให้อิมมิเกรชั่นทราบถึงความสิ้นสุดของความสัมพันธ์ การประสบความรุนแรงในครอบครัว และการเปลี่ยนที่อยู่ เป็นลายลักษณ์อักษร

หากผู้ยื่นคำร้องไม่ติดต่อมาที่อิมมิเกรชั่นและอิมมิเกรชั่นไม่ทราบว่ามีการใช้ความรุนแรงในครอบครัว คำร้องขอวีซ่าอาจถูกปฏิเสธ ซึ่งจะนำไปสู่ความยุ่งยากทางกฎหมายนานาประการ ในอีกด้านหนึ่ง หากผู้สปอนเซอร์หรือผู้ยื่นคำร้องมิได้แจ้งให้อิมมิเกรชั่นทราบถึงเรื่องต่างๆดังกล่าว และวีซ่าได้รับการอนุมัติตามหลักฐานที่ว่าความสัมพันธ์ยังคงดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง การอนุมัติดังกล่าวอาจถูกเพิกถอนได้ภายหลัง

9. การพิสูจน์ DV/FV - บทบัญญัติที่ลงความเห็นไว้

ภายใต้ข้อบังคับ1.23 ของ*กฎข้อบังคับการย้ายถิ่น* DV/FV จะ "ถูกลงความเห็นว่า" หรือถูกถือว่าได้เกิดขึ้น (นั่นคือ"ผู้รับเคราะห์"ถูกถือว่าได้ประสบกับความรุนแรงในครอบครัว และ"ผู้ใช้ความรุนแรง" ถูกถือว่าได้กระทำความรุนแรงในครอบครัว) ถ้า:

(a) มีหลักฐานทางศาลว่าได้มี DV/FV เกิดขึ้น นั่นคือ:

- ผู้รับเคราะห์ได้ยื่นฟ้องผู้ใช้ความรุนแรงต่อศาลและได้รับคำสั่งศาลตามย่อหน้า 114(1)(a), (b) หรือ (c) ของ *พระราชบัญญัติว่าด้วยกฎหมายครอบครัว 1975* ต่อผู้ใช้ความรุนแรง หรือ
- ศาลได้ออกคำสั่งภายใต้กฎหมายของรัฐหรือมณฑลต่อผู้ใช้ความรุนแรง เพื่อคุ้มครองผู้รับเคราะห์ให้พ้นจากความรุนแรง และศาลจะออกคำสั่งนี้หลังจากที่ศาลเปิดโอกาสให้ผู้ใช้ความรุนแรงได้แก้ตัว หรือให้เขายื่นคำแก้ฟ้องของเขาต่อศาลในกรณีเกี่ยวกับคดีนี้ หรือ
- ศาลได้พิพากษาลงโทษผู้ใช้ความรุนแรง หรือได้บันทึกความผิดนี้ไว้ในกรณีที่ใช้ความรุนแรงกับผู้รับเคราะห์

หรือ

(b) ผู้ตัดสินลงมติมีความพอใจว่าหลักฐานที่มิใช่ทางศาล (ดู 9.2) พิสูจน์ว่า "ความรุนแรงในบ้านที่ตรงประเด็น" หรือ "ความรุนแรงในครอบครัวที่ตรงประเด็น" (ดู 9.3) ได้เกิดขึ้นจริง

หรือ

(c) **ผู้ตัดสินลงมติต้องถือว่าความเห็นของผู้เชี่ยวชาญอิสระที่ระบุไว้ (เซ็นเตอร์ลิงค์) ถูกต้อง คือเซ็นเตอร์ลิงค์เห็นว่าผู้รับเคราะห์ได้ประสบกับ "ความรุนแรงในบ้านที่ตรงประเด็น" หรือ "ความรุนแรงในครอบครัวที่ตรงประเด็น" (ดู12 ข้างใต้)**

9.1 หลักฐานทางศาล

เมื่อพิจารณาถึงความกว้างขวางของกฎหมายและระเบียบปฏิบัติต่างๆเกี่ยวกับวิธีการได้รับพยานหลักฐานทางศาล เป็นการสุดวิสัยที่จะสรุประเบียบการปฏิบัติต่างๆ ได้ถูกต้องในหนังสือคู่มือฉบับนี้ อย่างไรก็ตาม เราขอสนับสนุนให้ผู้อ่านขอข้อมูล

และความช่วยเหลือเพิ่มเติมจากองค์กรที่มีคุณสมบัติเหมาะสมตามที่ระบุไว้ในบทที่13 เช่น ศูนย์กฎหมายชุมชน หรือ คณะกรรมาธิการลีเกิล เอด

9.2 หลักฐานที่มิใช่ทางศาล

อาจยื่นหลักฐานที่มิได้ผ่านศาลต่อเจ้าหน้าที่อิมมิเกรชั่นได้ด้วยการใช้แบบฟอร์ม A, B หรือ C ข้างใต้นี้

(A) **การให้คำรับรองร่วมกัน**ระหว่าง "ผู้รับเคราะห์" และ "ผู้ใช้ความรุนแรง" ที่ยื่นในการดำเนินคดีทางศาล ซึ่งมีข้อกล่าวหาว่ามีการใช้ความรุนแรง นโยบายของอิมมิเกรชั่นแถลงว่า:
คำรับรองร่วมกันไม่เกี่ยวกับ"คำวินิจฉัย" ของผู้พิพากษาในเรื่องการใช้ความรุนแรงในครอบครัวโดยพิจารณาจากหลักฐานโต้แย้ง การให้คำรับรองร่วมกันเป็นเพียงข้อตกลงที่ศาลรู้เห็นด้วยว่าคู่กรณีควรจะปฏิบัติอย่างไรเท่านั้น เจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจของตนเองในการส่งตัวบุคคลซึ่งให้คำรับรองร่วมกันในสถานการณ์ข้างต้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญอิสระทำการประเมินผล.....สำหรับคำรับรองร่วมกัน.....เป็นที่มองเห็นว่าในกรณีส่วนมากที่การยื่นเสนอคำรับรองร่วมกันทำขึ้นอย่างถูกต้อง ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องสงสัยคำบรรยายเหตุการณ์ที่บรรจุอยู่ในนั้น ผู้ตัดสินลงมติจะต้องมีเหตุผลที่กระจ่างชัดในอันที่จะสงสัยเอกสารด้านกฎหมายซึ่งผู้ใช้ความรุนแรงในครอบครัวยอมรับแล้วว่าเขาได้ประพฤติเช่นนั้นจริง (อย่างไรก็ตาม อยู่ในวิสัยที่อาจเป็นไปได้ว่าเรื่องนี้อาจเกิดขึ้นได้ในกรณีที่ข้อกล่าวหาว่ามีการใช้ความรุนแรงในครอบครัวเป็นข้อกล่าวหาที่ไม่เป็นความจริง ยกตัวอย่าง เช่น ในกรณีที่ผู้สปอนเซอร์ถูกบังคับให้เข้าร่วมในการให้คำรับรอง หรือสมรู้ร่วมคิดในการทำข้อกล่าวหาที่ไม่สุจริต)

หรือ

(B) คำให้การ (statutory declaration) 1 ฉบับจากผู้ยื่นคำร้องรวมกับคำให้การ (statutory declaration) อีก 2 ฉบับจาก "บุคคลที่มีความสามารถ" (ดู 9.4) เพื่อเป็นพยานว่ามีการใช้ "ความรุนแรงในบ้านที่ตรงประเด็น" หรือ "ความรุนแรงในครอบครัวที่ตรงประเด็น" เกิดขึ้นจริง

หรือ

(C) คำให้การจากผู้ยื่นคำร้องขอวีซ่า 1 ฉบับรวมกับคำให้การของ "บุคคลที่มีความสามารถ" 1 ฉบับ รวมกับรายงานของตำรวจเกี่ยวกับการแจ้งความการทำร้ายร่างกายที่ "ผู้ใช้ความรุนแรง" กระทำต่อ "ผู้รับเคราะห์" อีก 1 ฉบับ

ควรใช้แบบฟอร์มอะไร – เนื่องจากยังไม่มีแบบฟอร์มเฉพาะ นอกจากแบบฟอร์มคำให้การเป็นทางการที่เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า statutory declaration ของรัฐบาลเครือจักรภพออสเตรเลีย เราจึงขอแนะนำให้ท่านใช้แบบฟอร์ม *1040* ของอิมมิเกรชั่นในการทำคำให้การเกี่ยวกับ DV / FV แบบฟอร์มนี้บรรจุคำแนะนำที่มีประโยชน์ ซึ่งจะทำให้ผู้ทำคำให้การแน่ใจว่าได้เขียนบรรยายข้อความที่ตรงประเด็นทั้งหมดไว้ในคำให้การนี้

9.3 "ความรุนแรงในบ้านที่ตรงประเด็น" / "ความรุนแรงในครอบครัวที่ตรงประเด็น"

คำจำกัดความของ "ความรุนแรงในบ้านที่ตรงประเด็น" / "ความรุนแรงในครอบครัวที่ตรงประเด็น" อยู่ในข้อบังคับ 1.23(2)(b) ของกฎข้อบังคับการย้ายถิ่น **และจะตรงประเด็นต่อเมื่อการร้องเรียนเรื่อง DV/FV มีหลักฐานทางศาลเป็นหลักฐานประกอบมาด้วย** (ดู 9.2 ข้างบน)

(ข้อสังเกต: คำร้องเรียนที่ศาลเป็นผู้กำหนดขึ้นอยู่กับการตัดสินของศาลซึ่งกระทำภายใต้กฎหมายที่แตกต่างออกไป เช่น *พระราชบัญญัติว่าด้วยกฎหมายครอบครัว 1975 พระราชบัญญัติว่าด้วยอาชญากรรมรัฐนิวเซาธ์เวลส์ (ความรุนแรงในครอบครัวและในด้านส่วนตัว))*

สำหรับคำร้องขอวีซ่าที่ยื่นเมื่อวันที่หรือหลังวันที่ 15 ตุลาคม 2007 คำจำกัดความที่ใช้คือ " FV ที่ตรงประเด็น" ส่วนคำร้องขอวีซ่าที่ยื่นก่อนวันที่ 15 ตุลาคม 2007 ยังคงใช้คำจัดความว่า "DV ที่ตรงประเด็น"

ความรุนแรงในครอบครัวที่ตรงประเด็น (ข้อบังคับ 1.23(2) (b))	ความรุนแรงในบ้านที่ตรงประเด็น (ข้อบังคับ1.23(2) (b))
การอ้างอิงความรุนแรงในครอบครัวที่ตรงประเด็นเป็นการอ้างอิงเพื่อการสอบสวนดูว่าการคุกคามที่เกิดขึ้นกับ: (i) ผู้รับเคราะห์ หรือ (ii) สมาชิกคนหนึ่งคนใดในครอบครัวของผู้รับเคราะห์ หรือ (iii) สมาชิกคนหนึ่งคนใดในครอบครัวของผู้ใช้ความรุนแรง หรือ (iv) ทรัพย์สินของผู้รับเคราะห์ หรือ (v) ทรัพย์สินของสมาชิกในครอบครัวของผู้รับเคราะห์ หรือ (vi) ทรัพย์สินของสมาชิกในครอบครัวของผู้ใช้ความรุนแรง เป็นสาเหตุทำให้ผู้อ้างว่าเป็นผู้รับเคราะห์มีความหวาดกลัวอย่างสมเหตุสมผล* หรือวิตกกังวลอย่างสมเหตุสมผลเกี่ยวกับความปลอดภัยของตนเอง	การอ้างอิงความรุนแรงในบ้านที่ตรงประเด็นเป็นการอ้างอิงความรุนแรงต่อผู้รับเคราะห์หรือทรัพยน์สินของเขา ซึ่งทำให้เขา สมาชิกในครอบครัวของเขา มีความหวาดกลัวหรือวิตกกังวลเกี่ยวกับสวัสดิภาพและความปลอดภัยส่วนตัวของเขาเอง

* นั่นคือ ถ้าบุคคลธรรมดาที่ตกอยู่ในสถาการณ์เดียวกันนี้ จะหวาดกลัวหรือวิตกกังวลเกี่ยวกับสวัสดิภาพและความปลอดภัยของเขาเอง

ความแตกต่างสำคัญระหว่างคำจำกัดความใหม่ (นั่นคือ FV ที่ตรงประเด็น) และคำจำกัดความเก่า (นั่นคือ DV ที่ตรงประเด็น) รวมถึง :

- ผู้ใช้กำลังรุนแรงมุ่งการกระทำไปที่ใคร
- ใครที่ตกอยู่ในความหวาดกลัวหรือมีความวิตกกังวลอันเป็นผลที่เกิดจากการกระทำของผู้ใช้กำลังรุนแรง
- ความวิตกกังวลหรือความหวาดกลัวมีต่อสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้ใด
- เงื่อนไขใหม่ที่ระบุว่าความวิตกกังวลหรือความหวาดกลัวต่อสวัสดิภาพหรือความเปลอดภัยจะต้องสมเหตุสมผล และ
- คำว่า "ความรุนแรง" มิได้ถูกนำมาใช้ในคำจำกัดความของ "ความรุนแรงในครอบครัว"

สิ่งสำคัญคือ:

- ข้อบังคับ 1.21(1) ระบุชัดเจนว่า "ความรุนแรง" รวมถึงการคุกคามว่าจะใช้ความรุนแรง
- การกระทำดังกล่าวไม่จำเป็นต้องมุ่งมาที่ "ผู้รับเคราะห์" โดยตรง แต่อาจทำให้เขามีความหวาดกลัวที่สมเหตุสมผลหรือทำให้เขามีความวิตกกังวลต่อสวัสดิภาพและความปลอดภัยของตัวเขาเอง
- "ความรุนแรง" ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวกับการใช้กำลังทางร่างกาย แต่รวมถึงการทำร้ายทางจิตใจและอารมณ์ด้วย: *Sok v MIMIA [2005] FCAFC 56.*

9.4 ใครคือ "บุคคลที่มีความสามารถ"?

"บุคคลที่มีความสามารถ" จะต้องมาจากบุคคลที่มีอาชีพเดียวหรือหลายอาชีพจากอาชีพ / ประเภทต่างๆ ต่อไปนี้ :

- แพทย์
- นักจิตวิทยาที่ขึ้นทะเบียนแล้ว

- พยาบาลที่ขึ้นทะเบียน
- นักสังคมสงเคราะห์ (ซึ่งเป็นสมาชิกของสมาคมนักสังคมสงเคราะห์ออสเตรเลีย หรือได้รับการรับรองว่ามีสิทธิเป็นสมาชิก)
- "ที่ปรึกษาครอบครัว" ตาม*พระราชบัญญัติว่าด้วยกฎหมายครอบครัว 1975*
- เจ้าหน้าที่คุ้มครองเด็ก (ฝ่ายความรุนแรงต่อเด็ก) หรือ
- ผู้จัดการหรือผู้จัดการร่วมของบ้านลี้ภัยสตรี หรือบริการ DV/FV ฉุกเฉิน หรือบริการให้คำปรึกษา

บุคคลที่มีความสามารถอาจเป็นเจ้าหน้าที่ของบริการต่างๆ ต่อไปนี้ด้วยก็ได้:

⇒ เจ้าหน้าที่ที่มีความรับผิดชอบในการลงมติสำหรับบริการลี้ภัย / ฉุกเฉิน หรือให้คำปรึกษา และ

⇒ บริการนั้นมี "โครงสร้างสำหรับการลงมติเป็นส่วนรวม" และ

⇒ ตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ผู้นั้นมีความรับผิดชอบต่อเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง DV/FV ภายในบริการ

ข้อสังเกตที่สำคัญ! ศาลสหพันธรัฐออสเตรเลียได้คำนึงถึงประเภทนี้ไว้ในคดีระหว่าง *MIAC v Pham [2008] FCA 320* โดยศาลได้แถลงว่า:

...คำว่า "ผู้จัดการ หรือ ผู้ประสานงานของบ้านลี้ภัยสตรี หรือ บริการศูนย์ฉุกเฉินและให้คำปรึกษา ที่ระบุไว้มีเงื่อนไขว่า "บุคคลที่มีความสามารถ" จะต้องมีตำแหน่งในระดับผู้จัดการในด้านเกี่ยวกับการบริหารงานทั่วไปหรือการควบคุมบ้านลี้ภัยสตรี หรือบริการศูนย์ฉุกเฉินและให้คำปรึกษา ในฐานะเป็นสถาบันแห่งหนึ่ง

9.5 คำให้การ (statutory declarations) ควรบรรจุเรื่องอะไรบ้าง?

9.5.1 คำให้การ (statutory declaration) ของผู้ยื่นขอวีซ่า

คำให้การนี้จะต้องกระทำโดยผู้ยื่นขอวีซ่าซึ่งเป็นคู่ครองหรือคู่ที่พึ่งพิงระหว่างกันของผู้ใช้ความรุนแรง (ไม่ว่าเขาจะถูกระบุว่าเป็น "ผู้รับเคราะห์" หรือไม่ก็ตาม) เงื่อนไขสำหรับการทำคำให้การเป็นลายลักษณ์อักษรของผู้ยื่นคำร้องขอวีซ่าผิดแผกแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเรื่องที่ว่าใครที่ได้รับการระบุว่าเป็น "ผู้รับเคราะห์" ของความรุนแรงในบ้านและครอบครัว

- ***ในกรณีที่คู่ครองหรือพาร์ตเนอร์ที่ต้องพึ่งพิงระหว่างกันเป็น "ผู้รับเคราะห์" ของ DV/FV** คำให้ การเป็นลายลักษณ์อักษรนี้จะต้อง:*

  ⇒ บรรยายข้อกล่าวหาของ DV/ FV ที่ตรงประเด็น (รวมทั้งผลกระทบที่ "ผู้รับเคราะห์" ได้รับ และ

  ⇒ เอ่ยชื่อของบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำ DV/FV ที่ตรงประเด็น และ

  ⇒ ถ้าการกระทำดังกล่าวมิได้เกิดขึ้นโดยตรงกับ "ผู้รับเคราะห์" (ผู้ทำคำให้การในกรณีนี้) ก็ให้ระบุชื่อของบุคคลที่เป็นผู้รับเคราะห์ของความรุนแรง และบรรยายถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ทำคำให้การและบุคคลที่ตกเป็นเป้าของความรุนแรง

- ***หากคู่ครองหรือพาร์ตเนอร์ที่พึ่งพิงระหว่างกันไม่ใช่ "ผู้รับเคราะห์"** คู่ครองหรือพาร์ตเนอร์ผู้พึ่งพิงระหว่างกันยังคงจะกรอกข้อความในแบบฟอร์มคำให้การซึ่งต้อง:*

  ⇒ แจ้งชื่อของบุคคลที่เป็นเป้าของความรุนแรง (อาทิ เช่น ถ้า :

- o มาเรียเป็นผู้ถือวีซ่าคู่ครอง และ
- o บ๊อบเป็นบุตรชายอายุ 10 ขวบจากความสัมพันธ์ในอดีต และ
- o คู่ครองที่เป็นสปอนเซอร์ของมาเรียมุ่งการใช้ความรุนแรงมาที่บ๊อบ ในกรณีเช่นนี้ต้องระบุชื่อบ๊อบ

⇒ ระบุความสัมพันธ์ระหว่าง "ผู้รับเคราะห์" และบุคคลที่ได้รับความรุนแรง (เช่น การใช้เรื่องสมมติข้างต้น คำให้การของมาเรียจะต้องเขียนด้วยถ้อยคำทำนองนี้ว่า "บ๊อบเป็นบุตรของฉันที่เกิดจากความสัมพันธ์ในอดีต และเป็นผู้รับเคราะห์)

⇒ ระบุความสัมพันธ์ระหว่างผู้ทำคำให้การ (เช่น พาร์ตเนอร์แบบคู่ครองที่กัน) และบุคคลที่พึ่งพิงระหว่างกันตกเป็นเป้าของความรุนแรง (เช่น การใช้เรื่องสมมติข้างต้น คำให้การของมาเรียจะต้องเขียนด้วยถ้อยคำทำนองนี้ว่า "บ๊อบเป็นบุตรของฉันที่เกิดจากความสัมพันธ์ในอดีต" และ

⇒ บรรยายหลักฐานที่ใช้เป็นรากฐานของการตั้งข้อกล่าวหา DV/FV

9.5.2 คำให้การของ "บุคคลที่มีความสามารถ"

หากผู้ยื่นคำร้องกำลังจัดเสนอคำให้การสองฉบับจาก "บุคคลที่มีความสามารถ" คำให้การแต่ละฉบับจะต้องมาจากบุคคลที่มีความสามารถคนละประเภท ยกตัวอย่าง เช่น คำให้การสองฉบับจะมาจากเจ้าหน้าที่บ้านลี้ภัยสองคนไม่ได้ แต่เป็นสิ่งเป็นไปได้ถ้าคำให้การฉบับหนึ่งมาจากเจ้าหน้าที่บ้านลี้ภัย และอีกฉบับหนึ่งมาจากพยาบาล

คำให้การของ "บุคคลที่มีความสามารถ" จะต้องบรรจุเรื่องต่างๆ ต่อไปนี้:

- ความเห็นของ "บุคคลที่มีความสามารถ" เกี่ยวกับ "ผู้รับเคราะห์" ผู้ได้ประสบความรุนแรงDV/FV ที่ตรงประเด็น และ
- รากฐานที่ความเห็นนี้ตั้งอยู่ (ยกตัวอย่าง เช่น "บุคคลที่มีความสามารถ" สามารถที่จะยกตัวอย่างของเหตุการณ์ DV/FV ที่ผู้รับเคราะห์บรรยายให้เขาฟัง รวมทั้ง สภาพจิตใจ ร่างกาย หรือ อารมณ์ของผู้รับเคราะห์ และสิ่งเหล่านี้สอดคล้องกับปฏิกิริยาของผู้รับเคราะห์ DV/FV หรือไม่ ตลอดจนประสบการณ์ที่ "บุคคลที่มีความสามารถ" เคยผ่านมากับผู้รับเคราะห์รายอื่นๆ ที่ได้ประสบความรุนแรง DV/FV ที่ตรงประเด็น และ
- ชื่อของผู้รับเคราะห์ และ
- ชื่อของผู้ใช้ความรุนแรง และ
- หากการใช้ความรุนแรงของ "ผู้ใช้ความรุนแรง" มิได้มุ่งไปที่ "ผู้รับเคราะห์" (เช่น มุ่งไปที่สมาชิกคนหนึ่งคนใดของครอบครัว):
  - ⇒ โปรดแจ้งชื่อของบุคคลที่ "ผู้ใช้ความรุนแรง" กระทำความรุนแรง และ
  - ⇒ โปรดอธิบายความสัมพันธ์ระหว่าง "ผู้รับเคราะห์" กับบุคคลที่ได้รับความรุนแรง

"บุคคลที่มีความสามารถ" จะต้องแสดงคุณสมบัติที่แสดงว่าเขามีความสามารถในการที่จะทำคำให้การ ด้วยการแนบใบแสดงคุณวุฒิที่ได้รับการรับรองมาด้วย

9.6 แบบฟอร์มคำให้การ *(ฟอร์ม 1040)*

แบบฟอร์ม *1040* เป็นแบบฟอร์มของอิมมิเกรชั่น รับได้จากเว็บไซต์<www.immi.gov.au> ซึ่งผู้ยื่นคำร้องและบุคคลที่มีความสามารถอาจใช้อยู่ในการทำคำให้การ แบบฟอร์มนี้ไม่มีระบุไว้ในกฎหมาย และไม่จำเป็นต้องใช้ก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามเป็นการสะดวกที่ควรใช้แบบฟอร์มนี้เพราะแบบฟอร์มจะนำผู้ทำคำให้การผ่านเรื่องต่างๆ ที่ควรครอบคลุมถึงเป็นระยะๆ

9.7 บันทึกของตำรวจเกี่ยวกับการทำร้าย

หากมีการแจ้งให้ตำรวจทราบว่ามีการทำร้ายเกิดขึ้น บันทึกของตำรวจจะนำมาใช้แทนคำให้การได้หนึ่งฉบับ แต่คำให้การของผู้รับเคราะห์ต่อตำรวจจะนำมาใช้เป็นบันทึกของตำรวจเพื่อจุดประสงค์ของบทบัญญัติ DV/FV ไม่ได้

10. หากพิสูจน์ได้ว่า DV/ FV เกิดขึ้นจริง

หากอิมมิเกรชั่นเห็นว่า DV/FV ได้เกิดขึ้นจริง และผู้ยื่นคำร้องมีคุณสมบัติครบถ้วน รวมทั้งมาตรการต่างๆ เช่น สุขภาพ ความประพฤติ และสาธารณประโยชน์ ผู้ยื่นคำร้องก็จะได้รับอนุมัติวีซ่าถาวร

11. หากพิสูจน์ไม่ได้ว่า DV/ FV เกิดขึ้นจริง

ในขณะที่รัฐมนตรีอิมมิเกรชั่นจะต้องยอมรับหลักฐาน DV/FV ที่ "ศาลกำหนด" ว่าเป็นการพิสูจน์ที่น่าพอใจว่า DV/FV ได้เกิดขึ้นจริง รัฐมนตรีฯไม่จำเป็นต้องยอมรับหลักฐานที่ "ศาลมิได้กำหนด" (เช่น คำให้การ คำรับรองร่วมกันของทั้งสองฝ่ายหรือบันทึกของตำรวจ) ว่าเป็นข้อพิสูจน์ที่แน่นอนว่า DV/FV ได้เกิดขึ้นจริง

หากรัฐมนตรีไม่พอใจว่าหลักฐานที่จัดเสนอไม่ได้แสดงให้เห็นอย่างเพียงพอว่า DV/FV ที่ตรงประเด็นได้เกิดขึ้นจริง เรื่องนี้ก็อาจถูกส่งไปรับการประเมินอิสระ – ปัจจุบันนี้ องค์การที่ทำหน้าที่นี้คือเซ็นเตอร์ลิงค์

กรณีที่น่าสงสัย

ในการประเมินว่า DV/FV ที่ตรงประเด็นได้เกิดขึ้นจริงหรือไม่ และข้อกล่าวหาน่าสงสัยหรือไม่ อิมมิเกรชั่น จะพิจารณาดังต่อไปนี้:

- ข้อมูลในคำให้การเป็นลายลักษณ์อักษรนั้นเลื่อนลอยหรือคลุมเครือหรือไม่
- มีหลักฐานขัดแย้งใดๆ หรือไม่ เช่น
  - ⇒ คดีถูกศาลสั่งยกฟ้องหรือแพ้
  - ⇒ คำให้การขัดแย้งภายในหรือระหว่างคำให้การฉบับต่างๆ
  - ⇒ ข้อมูลที่ให้ในอดีตหรือโดยบุคคลที่สามเป็นผู้ให้ มีความขัดแย้ง
- ระยะเวลาที่คู่กรณีอยู่ในความสัมพันธ์
- ระยะเวลาหลังจากที่ความรุนแรงเกิดขึ้นห่างจากเวลาที่ผู้ยื่นคำร้องยื่นคำร้องเกี่ยวกับDV/FVนานเท่าไร
- ข้อมูลในคำให้การให้รายละเอียดอย่างเพียงพอ หรือไม่เพียงพอ
- ผู้สปอนเซอร์มีคำสั่งศาลต่อต้านผู้ยื่นคำร้อง DV/FV หรือไม่

นโยบายของอิมมิเกรชั่นชี้ให้เห็นว่าอิมมิเกรชั่นเห็นว่ามีเหตุผลสมควรที่จะส่งข้อกล่าวหา DV/FV ที่มิได้ผ่านทางศาลที่ฝ่ายชายเป็นผู้ยื่น ไปรับการประเมินอิสระ นอกเสียจากว่ามีหลักฐานแน่นหนาว่าข้อกล่าวหาสุจริต

เพื่อตอบโต้ข้อสงสัยใดๆ ในกรณีที่อาจเป็นประโยชน์ในการจัดเสนอหลักฐานเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหานั้น ผู้ลงมติตัดสินอาจรวมเอารายงานแพทย์หรือรายงานจิตแพทย์เข้าไว้ด้วย

12. การประเมินอิสระของ "DV/FV ที่ตรงประเด็น"

ภายใต้ข้อบังคับ 1.23(1B)(b) ของกฎข้อบังคับการเข้าเมือง ถ้ารัฐมนตรีอิมมิเกรชั่นไม่พอใจว่ามี DV/FV ที่ตรงประเด็นเกิดขึ้น เรื่องนี้จะต้องถูกส่งไปยัง "ผู้เชี่ยวชาญอิสระ" ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม (ปัจจุบันนี้ผู้เชี่ยวชาญอิสระ คือ เซ็นเตอร์ลิงค์)

หากเรื่องถูกส่งต่อไปยังเซ็นเตอร์ลิงค์ ผู้ยื่นคำร้องก็จะได้รับการแจ้งให้ทราบ ข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหลายที่อิมมิเกรชั่นได้รับ จะถูกส่งต่อไปให้เซ็นเตอร์ลิงค์ เพื่อช่วยในการประเมิน หากเซ็นเตอร์ลิงค์ต้องการได้ข้อมูลเพิ่มเติมใดๆ เซ็นเตอร์ลิงค์จะติดต่อมายังผู้ยื่นขอวีซ่าโดยตรง

การประเมินของเซ็นเตอร์ลิงค์จะเกี่ยวกับปัญหาที่ว่า DV/FV ที่ตรงประเด็นได้เกิดขึ้นหรือไม่ได้เกิดขึ้น การประเมินของเซ็นเตอร์ลิงค์ถือเป็นการลงมติขั้นสุดท้ายและผูกมัด ดังนั้นหากเซ็นเตอร์ลิงค์ลงมติว่า DV/FV ที่ตรงประเด็นมิได้เกิดขึ้น เจ้าหน้าที่ที่ดูแลเรื่องจะต้องยอมรับมติดังกล่าว

13. ขอความช่วยเหลือได้จากที่ไหน?

<u>เรื่องสำคัญ</u>

ผู้รับเคราะห์ของ DV/FV ซึ่งไม่ใช่ผู้อยู่อาศัยถาวร ควรติดต่อมาที่กระทรวงฯ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อแจ้งให้กระทรวงฯทราบถึงสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป (รวมทั้งความสัมพันธ์ที่สิ้นสุดลง การเปลี่ยนที่อยู่ การเกิดขึ้นของ DV/FV และเรื่องเกี่ยวกับบุตร ฯลฯ) ขั้นต่อไปคือการขอคำแนะนำเกี่ยวกับการเข้าเมืองและคำแนะนำทั่วไปด้านกฎหมาย ตลอดเวลานี้ความปลอดภัยเป็นเรื่องสำคัญที่สุด รายละเอียดการติดต่อข้างใต้นี้จัดไว้เพื่อท่านจะได้ทราบถึงบริการฉุกเฉินหลายแห่งสำหรับผู้ตกอยู่ในสถานการณ์ DV/FV ซึ่งมีความสลับซับซ้อนเกี่ยวกับการเข้าเมือง บริการหลายแห่ง (ไม่ทั้งหมด) ที่ระบุไว้ข้างใต้นี้ให้บริการแต่เฉพาะผู้พำนักอยู่ในรัฐนิวเซาธ์เวลส์เท่านั้น สำหรับบริการกฎหมายนอกรัฐนิวเซาธ์เวลส์ โปรดติดต่อสมาคมแห่งชาติของศูนย์กฎหมายชุมชนที่หมายเลข (02) 9264 9595 หรือที่สำนักงานลีเกิล เอด ที่อยู่ใกล้บ้านท่านที่สุด

13.1 ความช่วยเหลือด้านความปลอดภัย / การลี้ภัย / ภาษา

บริการฉุกเฉิน

ตำรวจ รถพยาบาล รถดับเพลิง

โทรศัพท์: **000**

ที่พัก / บ้านลี้ภัย

โปรดโทรศัพท์ไปที่**สายความรุนแรงในบ้าน** **(Domestic Violence line)** หมายเลข **1800 656 463** เจ้าหน้าที่จะโอนสายไปยังบ้านลี้ภัยที่เหมาะสมที่สุดกับสถานการณ์ของท่าน และมีที่ว่าง หรือมิฉนั้นก็พูดกับเจ้าหน้าที่เอ้าท์รีช ซึ่งจะให้คำแนะนำและความช่วยเหลือ

ความช่วยเหลือด้านภาษา

บริการแปลและล่าม

13 14 50 – หากท่านพูดภาษาอังกฤษไม่สันทัด และต้องการพูดกับผู้ให้คำปรึกษา โปรดโทรศัพท์ไปที่บริการแปลและล่าม แล้วขอร้องให้เขาต่อสายไปยังบริการที่เกี่ยวข้องที่ท่านต้องการ

13.2 ความช่วยเหลือด้านกฎหมายอิมมิเกรชั่นเกี่ยวกับ DV/FV ฟรี

ศูนย์บรรษัทคำปรึกษาและสิทธิการเข้าเมือง (Immigration Advice and Rights Centre Inc.)

Level 5, 362 Kent Street, Sydney
โทรศัพท์: **02 9262 3833** (สายให้คำแนะนำ – อังคาร และ พฤหัส เวลาบ่าย 2-4 โมง)
02 9279 4300 (สายบริหาร)
เว็บไซต์: www.iarc.asn.au

คำแนะนำและความช่วยเหลือเกี่ยวกับขอบเขตกว้างขวางของการเข้าเมือง การเป็นพลเมือง และเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายผู้ลี้ภัย รวมทั้ง DV/FV ให้บริการโทรศัพท์ฟรี และในบางกรณีอาจจัดหาผู้แทนให้ด้วย

ลีเกิล เอด นิวเซาธ์เวลส์ (Legal Aid NSW)

Head Office, Ground Floor,
323 Castlereagh Street
SYDNEY, NSW 2000
โทรศัพท์: (02) **9219 5000** (สำหรับแผนกกฎหมายอิมมิเกรชั่น)
โทรสาร: (02) **9219 5935**
TTY: (02) **9219 5126**

ให้คำแนะนำด้านกฎหมายและเป็นตัวแทนให้ฟรี

อิมมิแกรนท์ วีเมนส์ สปีกเอ้าท์ (**Immigrant Women's Speakout)**

โทรศัพท์: **02 9635 8022**

ให้คำแนะนำและความช่วยเหลือแก่สตรีอพยพซึ่งกำลังแสวงหาความช่วยเหลือเกี่ยวกับบทบัญญัติ DV/FV ในกฎหมายอิมมิเกรชั่นของออสเตรเลีย

13.3 ความช่วยเหลือด้านกฎหมายทั่วไป (เช่นประเด็นที่ไม่เกี่ยวกับกฎหมายอิมมิเกรชั่น)

บริการปากเสียงเกี่ยวกับความรุนแรงในบ้าน (Domestic Violence Advocacy Service)

สายคำแนะนำซิดนีย์: **(02) 8745 6999**

สายโทรศัพท์ฟรีชนบท: **1800 810 784**

TTY สำหรับสตรีหูหนวกและโสตประสาทพิการ: **1800 626 267**

สายคำแนะนำเปิดทำการเวลา

9.30 น. - 12.30 น. และ

13.30 น. - 16.30 น. จันทร์ อังคาร พฤหัส และ ศุกร์

สตรีที่ต้องการล่าม โปรดติดต่อบริการแปลและล่ามที่หมายเลข 131 450 แล้วบอกล่ามให้ต่อโทรศัพท์ไปที่หมายเลข (02) 9749 7700 แล้วเขาจะต่อสายให้ท่านได้พูดกับทนายความเพื่อขอความเห็นด้านกฎหมาย

ศูนย์กฎหมายชุมชนทั่วไป (Generalist Community Legal Centres)

ในการหาที่ตั้งของศูนย์กฎหมายชุมชนที่อยู่ใกล้บ้านท่านที่สุด โปรดติดต่อไปที่สมาคมแห่งชาติของศูนย์กฎหมายชุมชนที่หมลายเลข **(02) 9264 9595** หรือไปดูที่เว็บไซต์ของศูนย์กฎหมายชุมชนที่ www.naclc.org.au

ลอว์แอ็คเซส นิวเซาธ์เวลส์ (LawAccess NSW)

โทรศัพท์สายความช่วยเหลือด้านกฎหมาย **1300 888 529**

ลีเกิล เอด นิวเซาธ์เวลส์ (Legal Aid NSW)

โปรดดู 13.2 ข้างบน

13.4 โทรศัพท์สายความช่วยเหลือแห่งชาติ

เม็นส์ไลน์ ออสเตรเลีย (Mensline Australia)

โทรศัพท์**: 1300 78 99 78 —** เมนส์ไลน์ ออสเตรเลียช่วยเหลือชายที่กำลังประสบกับปัญหาครอบครัวและความสัมพันธ์ รวมทั้งชายที่ปรารถนาจะแก้ไขความประพฤติที่แสดงออกทางลบของตนต่อความสัมพันธ์ โดยไม่ต้องเปิดเผยตัว เม็นส์ไลน์ ออสเตรเลีย ให้ความช่วยเหลือทางโทรศัพท์ 24 ชั่วโมงต่อวัน และเจ็ดวันต่อสัปดาห์ ในการจัดหาข้อมูล และทำหนังสือส่งตัวให้แก่ชายและสตรีที่มีความกังวลเกี่ยวกับสวัสดิภาพของชายในชีวิตของตน ท่านเพียงแต่เสียค่าโทรศัพท์เท่ากับค่าโทรศัพท์ท้องถิ่นเท่านั้น

โทรศัพท์ช่วยเหลือความรุนแรงในบ้านและการทำร้ายทางเพศแห่งชาติ (National Domestic Violence and Sexual Assault Helpline)

1800 200 526 – โทรศัพท์ฮ็อตไลน์ฟรีให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง และรับประกันการสงวนเป็นความลับของเรื่องที่ผู้ประสบความรุนแรงนำมาหารือกับที่ปรึกษาซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ไลฟ์ ไลน์ (LifeLine)

13 11 14
www.lifeline.org.au

คิดส์ เฮลพ์ ไลน์ (Kids Help Line)

1800 551 800 – สำหรับคนหนุ่มสาว เป็นบริการที่ให้ฟรีตลอด 24 ชั่วโมง นี่อาจเป็นทางเลือกที่เหมาะสม
www.kidshelp.com.au

รีเลชั่นชิพ ออสเตรเลีย (Relationships Australia)

1300 364 277 – รีเลชั่นชิพ ออสเตรเลีย ให้คำปรึกษา การไกล่เกลี่ย และบริการอื่นๆ ทั่วประเทศออสเตรเลียเป็นเวลากว่า 50 ปีมาแล้ว นี่เป็นองค์การอิสระ ไม่หวังผลกำไร และเป็นองค์การตั้งอยู่บนรากฐานชุมชน

13.5 กรมกองของรัฐบาล

กระทรวงการเข้าเมืองและการเป็นพลเมือง (Department of Immigration and Citizenship) - ผู้ยื่นขอวีซ่าควรติดต่อกับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลเรื่องของท่าน ซึ่งชื่อของเขาจะปรากฏอยู่ในจดหมายติดต่อฉบับล่าสุดของอิมมิเกรชั่น หรือมิฉนั้นก็โทรศัพท์ไปที่ **131 881** หรือไปที่สำนักงานอิมมิเกรชั่นที่อยู่ใกล้บ้านท่านที่สุด (ที่ตั้งของสำนักงานเหล่านี้อยู่ในเว็บไซต์ของอิมมิเกรชั่น www.immi.gov.au)

เซ็นเตอร์ลิงค์ (Centrelink) – (สายสอบถามเงินช่วยเหลือฉุกเฉิน หมายเลข **131 021)**

กระทรวงครอบครัว อาคารสงเคราะห์ บริการชุมชนและกิจกรรมชนพื้นเมือง (Department of Families, Housing, Community Services and Indigenous Affairs) – (สายช่วยเหลือฟรี: **1800 200 526**)

Immigration Advice and Rights Centre Inc.

ABN: 45 808 320 822
Community Legal Centre, established in 1986

Level 5, 362 Kent Street Sydney NSW 2000
Ph: +61 2 9279 4300 (Admin Line, 9-5pm)
+61 2 9262 3833 (Advice Line, Tues & Thurs 2-4pm)
Fax: +61 2 9299 8467
Email: iarc@iarc.asn.au
Web: www.iarc.asn.au

ข้อมูลใหม่สำหรับเดือนพฤศจิกายน 2009

สถิติ/สรุป

ตามรายงานประจำปีของกระทรวงการเข้าเมืองและการเป็นพลเมือง (“กระทรวงฯ”) ระหว่างปี 2008-2009 สถิติเกี่ยวกับคำร้องเรียน DV/FV สำหรับปีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า:

- มีคำร้องเรียนเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงในบ้านและครอบครัว (DV/FV) จำนวน 708 รายทั่วประเทศ (ในด้านการเข้าเมือง)
- ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2009 ทางกระทรวงได้ทำหนังสือส่งตัวลูกค้าจำนวน 98 รายให้แก่เซ็นเตอร์ลิงค์ (เพื่อการประเมินอิสระเกี่ยวกับคำร้องเรียน DV/FV) ซึ่งคิดเป็นอัตราต่ำกว่าร้อยละ 15 ของคำร้องเรียนทั้งหมด
- ในจำนวนลูกค้า 82 รายที่ เซ็นเตอร์ลิงค์ ได้ประเมินผลจนถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2009 นั้น พบว่า 45 รายแสดงให้เห็นว่า DV/FV ได้เกิดขึ้นจริง ส่วนอีก 37 รายนั้นไม่มี DV/FV เกิดขึ้น
- ในจำนวนลูกค้าอีก 30 รายที่ศาลการย้ายถิ่น (Migration Review Tribunal) ทำหนังสือส่งให้เซ็นเตอร์ลิงค์ พบว่ามี 15 รายที่ DV/FV เกิดขึ้นจริง ส่วนอีก 9 รายนั้นไม่พบว่ามี DV/FV เกิดขึ้น

หลังจากที่มีการจัดพิมพ์เอกสารฉบับนี้เมื่อเดือนมกราคม 2009 ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญๆ ในสาระของกฎหมายการเข้าเมืองออสเตรเลียเพิ่มเติมอีก ดังนั้นผู้อ่านเอกสารฉบับนี้ควรตระหนักด้วยว่ารายละเอียดที่ยังมิได้จัดพิมพ์ไว้ในเอกสารประกอบด้วย :

1. นับตั้งแต่ 1 กรกฎาคม 2009 เป็นต้นไป คู่ครองที่มีเพศเดียวกันและอยู่กินด้วยกัน ถือว่าเป็นคู่ครองโดยพฤตินัย (de facto partner) เช่นเดียวกันกับคู่ครองที่ต่างเพศกัน - ซับคลาส 110, 310, 814 และ

826 ซึ่งกำหนดเงื่อนไขต่างๆ สำหรับวีซ่าคู่ครองที่พึ่งพิงระหว่างกัน (Interdependency visa) ได้ถูกยกเลิกไป ดังนั้นผู้ยื่นขอวีซ่าที่มีความสัมพันธ์ที่เป็นเพศเดียวกันจะต้องยื่นขอวีซ่าตาม ซับคลาส 820/801 หรือ 309/100 ในลักษณะเดียวกัน (และต้องผ่านเงื่อนไขเช่นเดียวกัน) กับผู้อื่นที่เป็นคู่ครองโดยพฤตินัย

2. นับตั้งแต่ 1 กรกฎาคม 2009 เป็นต้นไป วีซ่าประเภท “คู่สมรส” (Spouse) จะเรียกว่าวีซ่าประเภท “คู่ครอง” (Partner) แทน

3. นับตั้งแต่ 9 พฤศจิกายน 2009 เป็นต้นไป มีการกำหนดเงื่อนไขทางกฎหมายเพิ่มเติมโดยขณะที่ DV/FV เกิดขึ้นนั้น ผู้ร้องเรียนยังคงมีความสัมพันธ์ฉันท์คู่ครองกันอยู่จริง

4. นับตั้งแต่ 9 พฤศจิกายน 2009 เป็นต้นไป สาระทางกฎหมายได้มีการปรับปรุงใหม่เพื่อให้สอดคล้องกัน เพราะฉะนั้นการอ้างอิงข้อกฎหมายบางข้ออาจจะไม่สอดคล้องกัน แต่ก็มิได้มีการเปลี่ยนแปลงในสาระทางกฎหมาย (ตัวอย่าง เช่น ความหมายของ “ความรุนแรงในครอบครัวที่เกี่ยวข้อง” (“relevant family violence”) ได้มีการย้ายจากข้อบังคับ 1.23 ไปเป็นข้อบังคับ 1.21 แต่ความหมายยังคงเดิม)